

BADLINNE, n. 4. 1) (kollektivt) Samteliga linnepersedlar, som vid badning begagnas, såsom lakan, handdukar, m. m. — 2) Se *Badskjorta*.

BADMÄSTARE, m. 5. Person, som har upp-
sigten vid en badinrättning.

BADNING, f. 2. Handlingen, då man antingen
sjelf badar eller badar en annan.

BADNÖJE, n. 4. Nöje, som tillställes eller
vankas vid en offentlig badinrättning, der badgä-
ster uppehålla sig under bestämda termer.

BADORT, m. 5. Ställe, der större badinrätt-
ning för sjukas begagnande finnes.

BADPNINGAR, m. pl. 2. Afgift för bads
begagnande.

BADRUM, n. 5. Rum, der bad tages, antin-
gen gemensamt för flera eller enskilt.

BADSKJEPP, n. 5. Fartyg, inredt till badning
för allmänheten.

BADSKJORTA, f. 1. Fin yllemantel med är-
mar, som vid uppstigandet ur badet påtages, för
att undgå förkylning.

BADSKÅP, n. 5. Enkom förfärdigadt skåp,
som begagnas vid dusch- och ångbad.

BADSTUGA, f. 1. 1) Större badrum för flera
personer. — 2) Mindre badhus. — 3) Rum, der
ång- och svettbad tagas. — 4) (oegentligt) Kölna,
torkhus på landet. — I de två sednare bemärkel-
serna sammandrages ordet ofta till *Badstu* eller
Basu och betydder då äfven detsamma som Stryk.

BADSTÄLLE, n. 4. 1) Öppen plats vid stran-
den af en sjö, flod eller å, tjenlig till badning
och dertill begagnad. — 2) Badhus.

BADSUMP, m. 2. Byggnad, uppförd omedel-
bart öfver vattenytan, vid stranden af haf, sjö eller
flod, samt inredd till badning.

BADVARM, a. 2. Lagom varm att begagnas
till badning.

BADÖRT, f. 5. Ört, som är tjenlig till
kryddbad.

BAGARBOD, f. 2. Liten bod, der bagarbröd
försäljes.

BAGARBODHUSTRU, f. 5. Qvinna, som fö-
restår en bagarbod och der försäljer bröd.

BAGARBODLUCKA, f. 1. En i fönstret till
en bagarbod insatt lucka, hvarpå den, som vill
köpa bröd, knacker, och hvarigenom brödet ut-
räcker.

BAGARBRÖD, n. 5. Bröd, bakadt hos bagare.

BAGARE, m. 5. Näringsidkare, som till all-
mänhetens tjänst låter baka och försälja brödvaror
af alla slag. Jfr. *Hembagare*. — Ss. *Bagar-
gesäll*, *-gosse* ell. *-lärling*, *-handtering*
ell. *-yrke*, *-hustru*, *-kund*, *-ugn*, m. fl.

BAGAREMBETE, n. 4. Samteliga bagare i
en stad, då de äro förenade i skrå.

BAGARFRU, f. 2. 1) En bagares hustru. —
2) Enka efter en bagare, som sjelf drifver bageri-
rörelse.

BAGARKORG, m. 2. Stor korg, hvori bröd-
varor från bageri utköras till kunder eller till
bagarbod.

BAGARKARRA, f. 1. Enkom inrättad pack-
kärra för brödvarors utkörande från bageri till
kunder eller till bagarbod.

BAGARLÖN, f. 5. Betalning, som erlägges
till bagare för bakning af bröd, hvartill man sjelf
lemnat mjölet.

BAGARSTUGA, f. 1. 1) Litet särskilt hus
eller stuga, der bröd bakas, och der äfven tvätt
jemte andra hushållsgöromål förrättas. — 2) Sär-
skilt rum, der bröd bakas, tvätt förrättas, m. m.

BAGARTAXA, f. 1. Se *Brödtaxa*.

BAGARVERK, se *Bageriverk*.

BAGASCHE, n. 4. 1) Tross, packning. — 2)
(skämtv.) Ressaker. — 3) (fig. fam.) Tross, pack,
slödder. — Ss. *Bagaschkusk*, *-kärra*, *-vagn*.
[Bagage.]

BAGATELL, -- äll, **BAGATELLSAK**, f. 5.
Småsak, lapprisak. *Det är ingen bagatell att
gifva ut så mycket penningar. Anse för en
b.*, ringa akta, fästa ingen vikt vid.

BAGERI, n. 5. 1) Inrättning, der bröd och
skorpor bakas i stort. Kallas äfv. Bageriverk. —
2) Sjelfva stället, huset eller gården, der en sådan
inrättning finnes. — 3) Konsten att tillverka bröd
af alla slag.

BAGERIVERK, n. 5. Se *Bageri*, 1.

BAGGE, m. 2. pl. *baggar*. 1) Utskuren hane
af fårsläktet. En utskuren kallas Gumse. —
2) Ordet ingår i flera sammansättningar, för att
utmärka vissa ordningar eller släkten af insekter-
na, såsom Skalbagge, Skinnbagge, m. fl.

BAGGE, m. 1. pl. *Baggar*. Förkortadt af
Norrbagge. 1) Öknamn på Norrmännen. — 2)
Norsk häst. Säges ej om stokreatur.

Anm. Ordet, som icke har någon gemenskap
med det föregående, anses hafva tillkommit ge-
nom förändring af *Bagler*, benämningen på ett
mäktigt parti uti Norge, emot hvilket konung
Sverre hade en ganska långvarig och hårdnac-
kad kamp att bestå. Förmodligen bör likväl
dess upprinnelse sökas längre tillbaka. Rudbeck
påstår, att redan i äldsta tider inbyggarna i
Norge kallats Baggar, och sätter denna benäm-
ning i förbindelse med folknamnet Paicter, Pac-
ter eller Pieter.

BAGGSÖTA, f. 1. (bot.) En art af örtsläktet
Gentiana, hvars rot innehåller ett bittert, magstär-
kande ämne. Gentiana lutea.

BAJ! int. 1) Fy! Säges till små barn, då de
orenat sig eller äro elaka. — 2) Nyttjas som var-
ning till små barn, att låta bli något orent, osnyggt,
obehagligt eller skadligt. — Brukas äfven skämt-
vis till äldre personer, och utprepas stundom för
mer eftertryck skull: *Baj, baj!* — S. n. 5. sing.
Smuts.

BAJ, m. 5. Liten hafsvik, hvars ingång är
mindre bred än midten, och hvarest fartyg hafva
skygd för vissa vindar. Går djupare in i landet,
än en Bugt, hvilken också är mera jemnfred. —
Syn. Se Vik. [Bay.]

BAJADER, -- däre, f. 5. Indisk sångerska och
danserska i templen, samt tillika allmän glädje-
flicka. [-- däre.]

BAJONETT, -- nätt, m. 5. En lång, i all-
mänhet trekantig jernspets, som vid nedra, tjockare
ändan vidgas till en hålk, hvarmed den fastes vid
ett infanterigevär, då man vill begagna det som
stickvapen. — Ss. *B-anfall*, *-hålk*, *-spets*,
m. fl. [Bayonette.]

Anm. Bajonetten har sitt namn ifrån staden
Bayonne i Frankrike, der han först i nämde
land tillverkades, sedan Fransmännen lånat bruket
deraf från Holländarne, och desse från Ma-
layerna, som i krig ofta fästade sina långa dol-
kar vid ändan af gevären, för att dermed kunna
nedsticka sina fiender.

BAJONETT-EXERCIS, bajonät'täckssärs's, m. 5.
Exercis, hvarvid soldaten öfvas i begagnandet af
bajonetten.

BAJONETTEFÄKTNING, f. 2. 1) Fäktning
med musköt, då bajonetten är påskrufvad. — 2)
Konsten att så fäkta.

BAJONETTEHÅLK, m. 2. Nedersta ihåliga
delen af en bajonett.